

UZASADNIENIE

Oskarżony prowadząc firmę budowlaną stał się dłużnikiem M. O.-A.. Na podstawie wyroku zaocznego Sądu (...) w P. T.. z dnia (...) roku w sprawie (...) miał zapłacić pokrzywdzonej kwotę 32.120,20 zł z odsetkami ustawowymi oraz kosztami postępowania.

W dniu 28 kwietnia 2017 roku orzeczeniu temu została nadana klauzula wykonalności.

(odpis wyroku k.11)

Wyrok w maju 2017 roku został skierowany przez wierzycielkę do postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika przy Sądzie (...) w P. T.. Komornik przystępując do czynności przesłał oskarżonemu pisemne zawiadomienie o wszczęciu egzekucji. Jednocześnie oskarżony został wezwany do złożenia wyjaśnień.

(pismo i dokumentacja komornicza -k.25-30)

Podjęte czynności przez komornika doprowadziły do ustalenia, że T. W. jest właścicielem samochodu ciężarowego marki O. (...), którego wartość oszacowano na 10.000, 00 zł oraz piły do cięcia kostki brukowej o wartości 800,00 zł.. Nastąpiło zajęcie komornicze tychże przedmiotów.

(dokumentacja komornicza -k.31-33)

Komornik dokonał obwieszczenia o pierwszej licytacji tychże składników majątkowych.

Informację o tym przesłał oskarżonemu, który odebrał pismo osobiście.

(pismo-k.37-39)

Pismem z dnia 16 sierpnia 2017 roku oskarżony złożył wniosek do komornika o wstrzymanie licytacji z uwagi na częściowe spłacenie długu.

Takie pismo złożyła również dłużniczka.

(pismo -k.44 – k.48)

Pokrzywdzona z uwagi na to, że dług został spłacony tylko częściowo złożyła ponownie wniosek o przeprowadzenie licytacji samochodu i piły należącej do oskarżonego.

W dotychczasowym miejscu zamieszkania oskarżonego tj. R. ul. (...) komornik nie znalazł już w/w ruchomości, które wcześniej zajął.

(pismo -k.34 – k61)

Z tego względu komornik zawiadomił wierzycielkę o bezskuteczności egzekucji informując, że przedmioty te zostały zabrane prawdopodobnie do m. Węgrzyn około 6 miesięcy wcześniej. Z tego powodu, pomimo chętnych do zakupu II licytacja nie doszła do skutku.

(pismo -k.63)

Oskarżony pomimo tego, że był pouczone przez komornika o obowiązku informowania o przemieszczaniu ruchomości nie zrobił tego.

(zeznania świadka M. D. -k.65v)

T. W. (2) ma 33 lata, jest żonaty, posiada wykształcenie średnie, pracuje dorywczo, zarabia miesięcznie 3.000 złotych, posiada dom, nie posiada majątku ma na utrzymaniu żonę i syna.

(wyjaśnienia oskarżonego-k.132v)

Oskarżony nie był karany.

(karta karna -k. 91)

Oskarżony nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo. Oskarżony prezentuje inne zakłócenia czynności psychicznych pod postacią zespołu uzależnienia od alkoholu.

W czasie zarzucanego mu czynu miał ograniczoną ale nie w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem z powodu powtarzających się stanów upojenia alkoholowego, czego konsekwencje mógł przewidzieć.

(opinia psychiatryczna -k.107)

Oskarżony przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu i dobrowolnie poddał się karze.

(wyjaśnienia oskarżonego-k.133)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył co następuje:

Ustalony stan faktyczny w niniejszej sprawie nie jest kwestionowany przez oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił przez Sądem okoliczności w jakich doszło do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Za prawdziwe i szczere uznane zostały zeznania pokrzywdzonej.

Za odpowiadające standardom uznano opinię lekarską biegłych psychiatrów sporządzoną na potrzeby niniejszego postępowania.

Za wiarygodny uznano także pozostały materiał dowodowy.

Oskarżony jest winny bowiem w sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności wyłączająca winę.

W ocenie Sądu oskarżony dopuścił się czynu wyczerpując dyspozycję art. 300 § 2 kk.

Określone w art. 300 § 2 kk przestępstwo udaremnienia egzekucji polega na podejmowaniu przez dłużnika opisanych w nim działań w stosunku do składników jego majątku, które objęte zostały postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym na podstawie orzeczenia sądu lub innego organu państwowego (egzekucja administracyjna), albo zajętych formalnym aktem zabezpieczającym, a nawet "zagrożonych" zajęciem. Według uchw. SN z 22 VI 1998 r. (I KZP 9/98, OSNKW 1998, nr 7-8, poz. 31) dla bytu omawianego przestępstwa nie jest wymagane, aby w czasie podejmowania przez sprawcę działań wymienionych w art. 300 § 2 (zbywanie, usuwanie, ukrywanie, niszczenie, obciążenie składników majątkowych) istniało już orzeczenie sądu lub innego organu, którego wykonanie sprawca chce udaremnąć; wystarczy, że działania te podejmowane są wobec mienia zagrożonego zajęciem.

Przyjmuje się, że stan taki zachodzi nie tylko wtedy, gdy wierzyciel już wystąpił z powództwem, żądając jego zabezpieczenia, lecz także wtedy, gdy z takim powództwem jeszcze nie wystąpił, ale dłużnik wie, iż zamierza wystąpić (tak O. Górniok i in., Komentarz, t. II, s. 464). Jest to jednak sytuacja trudna do oceny. Zbyt szeroka, oparta na domniemaniach interpretacja art. 300 § 2 kk mogłaby zagrażać dłużnikowi odpowiedzialnością za zwykłe działania gospodarcze w stosunku do mienia jedynie "zagrożonego" zajęciem (np. zbywanie niektórych składników

majątku, zaciąganie pożyczek). Należy w związku z tym podkreślić, że podstawowym kryterium ograniczającym tę odpowiedzialność jest zawarte w art. 300 § 2 kk wymaganie, aby dłużnik działał w celu udaremnienia wykonania przewidywanego orzeczenia sądu lub innego organu państwowego w przedmiocie egzekucji składników jego majątku (zamiar bezpośredni kierunkowy).

Zabronione zachowanie dłużnika może polegać na **usuwaniu** (fizycznym przeniesieniu na inne nietypowe miejsce), **ukrywaniu** (tj. czynieniu niedostępnym dla wierzyciela), **zbywaniu** (sprzedaży lub innym rozporządzeniu), **darowaniu** (tj. nieodpłatnym oddaniu komuś), **niszczeniu, uszkodzaniu**, albo na rzeczywistym lub pozornym **obciążaniu** składników swojego majątku. W tym ostatnim wypadku chodzi zarówno o rzeczywiste obciążenia (jak np. zaciągnięcie pożyczki zabezpieczonej hipoteką ustanowioną na nieruchomości dłużnika), jak i obciążenia fikcyjne (np. sfinansowana umowa pożyczki tak zabezpieczonej), które - choć nieważne z mocy prawa (zob. art. 83 k.c.) - zagrażają jednak interesom wierzyciela. Należy dodać, że niektóre z wymienionych zachowań odpowiadają znamionom paserstwa (art. 291) oraz zniszczenia lub uszkodzenia rzeczy (art. 288 § 1), tyle że nie dotyczy to rzeczy cudzej, lecz należącej do dłużnika. Przepisy art. 300, jako szczególne, wyłączają stosowanie wymienionych przepisów.

Tak było w niniejszej sprawie, kiedy TO oskarżony w celu udaremnienia egzekucji postąpił tak jak w ustalonym powyżej stanie faktycznym tj. poprzez ukrył składniki majątku w efekcie czego nie doszło do zaplanowanej licytacji.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd miał na uwadze przede wszystkim charakter naruszonego dobra oraz stopień społecznej szkodliwości czynu, a także warunki osobiste oskarżonego oraz sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa i uznał, że jedyną słuszną i adekwatną karą jest kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszenia jej wykonania w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Biorąc jednak po uwagę, że orzeczona kara pozbawienia wolności nie przekracza jednego roku to warunkowe zawieszenie wykonania kary jest wystarczające dla spełnienia celów kary, a zwłaszcza zapobiegnie ponownemu popełnieniu przez niego przestępstw. W ocenie Sądu należało uznać, że istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego.

Ustalając, w wymienionych ramach czasowych, wymiar okresu próby w konkretnej sprawie, należy przede wszystkim kierować się prognozą kryminologiczną wobec sprawcy, w szczególności oceną niezbędnego czasu oddziaływania na sprawcę w ramach próby, im pewniejsza dobra prognoza tym okres próby może być krótszy. W tym konkretnym przypadku w ocenie Sądu dwuletni okres próby jest wystarczający do osiągnięcia celów postępowania.

Przy wymiarze kary grzywny Sąd baczyl by była ona adekwatna do możliwości majątkowych oraz sytuacji rodzinnej oskarżonego. Ilość stawek (60) odzwierciedla z jednej strony stopień społecznej szkodliwości czynu, zaś wysokość stawek dziennych (10zł) sytuację majątkową oskarżonego.

Omyłko przy tym wpisany został art. 4 kk w wyroku ale sytuacji tej nie można było konwalidować w drodze sprostowania.

Obrońcy przyznane zostało stosowne wynagrodzenie.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 984,60,00 złotych stanowiącą wydatki poniesione w toku postępowania. Złożyły się na nie:

Na wydatki w sprawie złożyły się:

-ryczałt za doręczenie wezwań i pism w postępowaniu przygotowawczym-20 zł i w postępowaniu sądowym -20 zł na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 kpk i §1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.06.2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2003 roku , Nr 108, poz. 1026);

-opłata za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 30 złotych, na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 kpk i §1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14.08.2003 roku w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2003 roku , Nr 151, poz. 1468);

- koszty obrony świadczonej przez obrońcę z urzędu - 516,60 zł.

Opłatę w wysokości 120 złotych wymierzono na podstawie art. 627 kpk i Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku , Nr 49, poz. 223 z późn. zm.)